

ΣΤΙΓΜΑΙ ΘΥΜΗΔΙΑΣ

Ἡ σκηνὴ ἐν Κηφισσίᾳ.

Εἰς τζέντελμαν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀγρόν, ἀλλ' ἡ δίοδος τῷ ἐμποδίζεται διὰ μικροῦ φράκτου.

— Γὰ νὰ σοῦ πῶ παληχάρι—ἐρωτᾷ τὸν ἐκεῖ που ἰστάμενον χωρικόν. Ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔμβῃ ἐδῶ μέσα ;

— Μπᾶ ! Πῶς δὲν μπορεῖτε ! Τῆ φραγὴ αὐτὴ τὴν ἔχομε νὰ μὴ μπαίνουν μέσα τὰ γαϊδούρια. Τοῦ λόγου σας ὅμως ἐμπᾶτε, δὲν πειράζει !

..

Ἐν τῷ Κακουργοδικεῖῳ Ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον :

— Διατὶ νὰ θέσης κίβδηλα νομίσματα εἰς κυκλοφορίαν. . . ;

— Μήπως, κύριε πρόεδρε, εἶχα ἀληθινὰ καὶ δὲν τὰ ἐκυκλοφοροῦσα ;

* *

— Ὅλο καὶ χάνω τὰ μαλλιά μου, καυμένη δὲν ξέρω τί νὰ κάμω ! παρεπονεῖτο μία κυρία πρὸς φίλην της.

Καὶ ὁ μικρὸς της Ἀλέκος παρεμβαίνει :

— Μὰ γιατί, μαμᾶ, δὲν τὰ κλειδώνεις ἔς τὸ συρτάρι ποῦ τὰ βάζεις κάθε βράδυ ;

— !!...!!...!!...!!

* *

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ table d' hôte. Ὁ ὑπηρετὴς περιάγει τὴν πιατέλαν μὲ ραδίκια, τὰ ὁποῖα ἐκ τῶν ὁμοτραπέζων εἰς Ἄγγλος κενόνει ὄλα εἰς τὸ πιάτο του, εἰς ἔκπληξιν τῶν παρακαθημένων.

— Μά, κύριε ! τῷ παρατηρεῖ ὁ γείτων του, νομίζετε ὅτι δὲν ἀρέσουν τάχα καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ ραδίκια ;

— Ὅσον ἀρέσουν σ' ἐμένα ; Ἀδύνατον ! διέκοψεν ἐκεῖνος μὲ ὄλην τὴν ἀγγλικανικὴν ἀταραξίαν.

Ἐν τῷ κακουργοδικείῳ.

— Διατί νά φονεύσης τήν γυναῖκα σου, ἄθλιε! ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος τὸν κατηγορούμενον.

— Δὲν ἦτο δυνατόν, κύριε Πρόεδρε, νά ζήσωμε πλέον μαζί ...

— Καὶ διατί τότε δὲν τήν ἐχώριζες;

— Ἄ, δὲν ἔμπουσα με ἐμπόδιζεν ὁ ὄρκος μου ...

— Ποῖος ὄρκος;

— Νά, τῆς εἶχα ὀρκισθῆ νά μὴ μᾶς χωρίση τίποτε παρὰ μόνον ὁ θάνατος.

* *

*

Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξομολογήσεως. Ἡ κυρία Ρ...*, ἀρκούντως φιλάρεσκος ἀλλὰ καὶ ἀρκούντως δυσειδής, ἐρωτᾷ δειλῶς τὸν πνευματικόν της:

— Ἄγιε πάτερ, εἶνε ἀμαρτία τάχα ὅταν ἀκούω νά με λέγουν ὠρσίαν;

Καὶ ὁ πονηρὸς ἱερεὺς:

— Ἀμαρτία, κόρη μου, δὲν εἶνε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πάλι καὶ καλὸν πρᾶγμα νά ἐνθαρρύνῃ κανεὶς τὸ ψεῦδος.

* *

*

— Θέλεις ἓνα καφέν; ἐρωτᾷ ἡ οἰκοδέσποινα τὸν κ. Παράξενον.

Ἄλλ' ὁ κ. Παράξενος συνειθίζει νά πίνῃ τὸν καφέν πολὺ βαρὺν καὶ με πολλήν ζάχαριν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἡ κυρία συνειθίζει νά τὸν προσφέρῃ εἰς τοὺς προσκεκλημένους της πολὺ ἐλαφρὸν καὶ ἄγλυκον.

— Μά ... κυρία μου ... διατί νά πειράζεσθε ...

— Ἐξ ἐναντίας, θὰ σᾶς τὸν ψήσω ἐγὼ μόνη μου με πολλήν-πολλήν εὐχαρίστησιν ...

— Τότε, κυρία μου, θὰ προτιμοῦσα νά μοῦ τὸν ψήσετε με πολλήν ... ζάχαριν!

* *

*

Ἐρωτῶσι νεαρὰν καὶ ἀφελῆ κόρην ποίαν ἡλικίαν ἔχει.

Καὶ ἐκεῖνη με ὄλην τὴν ἀπρόσεκτον εἰλικρινειάν της:

— Ἀκριβῶς δὲν ἔμπορῶ νά σᾶς ἄνω. Ὅταν πηγαίνω ἔξω με τὸν μπαμπᾶ εἶμαι δεκαοκτῶ ἐτῶν ... ὅταν ὄμω; Ἐγαίνω με τὴ μαμᾶ εἶμαι μόνον ... δεκατεσσάρων!